

AND SUDDENLY, I FELT NOTHING.

NEVERTHELESS, I WISH YOU EVERYTHING.

exhibition

25.12.2017. - 07.01.2018.

Cincar Jankova 1

Beograd

100 greeting cards / 280mm x 90mm (numbered and signed by hand)

1 print / framed 1000mm x 700mm

Radomir Kojić

U rečenici **And suddenly, I felt nothing** (citat iz filma *Fight Club*) iskazana je promena koja je nastupila neočekivano i brzo. Njome je definisan momenat implozije osećanja, urušavanje unutar sebe svih kretanja i impulsa u stanje koje počinje da egzistira kao jedino postojanje, zamrznuto u vremenu. Od trenutka nastanka, ono je sveobuhvatno, u njemu se ništa ne menja. I dok ispisivanje rečenice u beskrajnom nizu naglašava iznova i iznova ovo stanje bez nade, njegovu beskonačnost, ipak, postavlja se pitanje da li sama ova repeticija na papiru tvori sopstvene linije i procese i time prelazi u nova postojanja? Da li opisano stanje predstavlja rezultat ukrštenih linija koje su u stalnom nastajanju i pregrupisanju? Da li je ovo postojanje koje nije ni prošlost ni budućnost u sredini tokova koji se odvijaju iza i koji ga tvore? Na kraju, sistem ne može biti apsolutno zatvoren, uvek postoji nešto što ga povezuje sa drugim skupom. Kakve su niti koje povezuju skupove i od čega zavise? Kako ćemo raspoređivati naša plemena (Delez, 2009) i kakva su buduća postojanja ili susreti? Kretanja koja nas pokreću? (Delez, 2009). Ideje? Osećanja? I dok se ova pitanja iscrtavaju, ono što možemo učiniti je koncentracija na sadašnja postojanja, na sredinu tokova u kojoj se nalazimo i koja prelaze u nova postojanja. Prema Žil Delezu: U svakome od nas postoji kao neka askeza, kojom se delimično upravlja protiv naše volje. Mi smo pustinje, ali naseljene plemenima, faunom i florom. Provodimo vreme premeštajući ta plemena, raspoređujući ih drugačije, uklanjajući neka od njih, a nekima pomažući da napreduju. Svi ti naseljenici, sve te rulje, ne smetaju pustinji, koja je sama naša askeza, već je naprotiv, naseljavaju, prolaze kroz nju, preko nje...

Pustinja, eksperimentisanje na samome sebi, jeste jedini naš identitet, jedina naša šansa za sve kombinacije koje nas naseljavaju (Delez, 2009).

Ivana Miškeljin

A N D
S U D D E N L Y

I

F E L T

N O T H I N G

N E V E R T H E L E S S

I

W I S H

Y O U

E V E R Y T H I N G